

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО ДЕРЖАВОРОЗУМІННЯ

Медніков С., студент групи Юм-93

Адміністративно-територіальні реформи були і залишаються важливим кроком у подальшому розвитку держави. Наочно спроби провести якнайвдаліший територіальний перерозподіл на території України демонструють реформи 1922-32 р. р. Це був своєрідний «пошук» ідеальної адміністративно-територіальної одиниці, може й не завжди вдалий, вніс свої корективи у подальший хід історії.

Фактично адміністративно-територіальні реформи в Україні почалися з затвердження триступеневої системи адміністративно-територіального устрою на третій сесії ВУЦВК VI скликання від 16 жовтня 1922 року. Крім нового районування, були ліквідовані створені під час громадянської війни Кременчуцька, Запорізька та Миколаївська губернії.

Другим етапом адміністративно-територіальної реформи стала ліквідація губерній. Губернський апарат було визнано «джерелом непродуктивних витрат». Цей етап був визнаний періодом вступу до «господарсько-економічного районування», і характеризувався розширенням прав місцевих органів влади, особливо в господарській сфері. Була прийнята спроба регіонального поділу країни, але законодавчо регіони так і не були затверджені.

Наступні дві реформи зробили ще кілька кроків на зустріч максимально сприятливому поділові, хоча в реальності не завжди були такими. Радянська влада зробила спробу адміністративно-територіального поділу за національним принципом яка швидко була згорнута. У процесі реформи шляхом штучного відокремлення від України була створена Молдавська РСР.

Надалі влада в адміністративно-територіальному поділі відмовилась і від округ. Від так це засвідчило перехід на двоступеневу систему поділу, але згодом знову повернулися до триступеневої, але вже за схемою: район-область-центр, яка існує і до сьогодні, але не відповідає вимогам сучасного етапу українського державного будівництва.

Наук. керівник - Семенов В.М., доцент кафедри права